

Στη Μαδαγασκάρη επισκέφθηκα ένα λεπροκομείο. « Ελάτε να δείτε την τελευταία μας λεχώνα!» λέει η μαμή, λεπρή κι εκείνη. Το μωρό γεννήθηκε εδώ και λίγες μέρες. Όμορφο αγοράκι, που κουνάει κιόλας τα παχουλά του χεράκια. Η μαμά με το σεντόνι ως το πηγούνι, το κοιτάζει με βλέμμα τρυφερό, μα λυπημένο, που σε κάνει να πονάς. Θα γίνει σωστός πρωταθλητής. Μα η λεπρή γύρισε αλλού το βλέμμα.

Ε, καλά ξαναπαρτο της λέω, δίκιο έχεις. Δικό σου είναι. Και της προσφέρω το παιδί! Με κοίταζε με μάτια κυνηγημένης ελαφίνας, μάτια φωτεινά κι ωραία, γεμάτα δάκρυα... Έπειτα ανασήκωσε το σεντόνι και άπλωσε τα μπράτσα της να το πάρει. Δεν είχε πια χέρια! Η λέπρα είχε καταφάει τα χέρια της. Τα δυο της μπράτσα απόληγαν σε πληγές, πρόσφατα επουλωμένες. Κι έτεινε προς το μικρό της τα χέρια πού δεν είχε πια. Τα κακόμοιρα ανύπαρκτα χέρια που η αγάπη της για μια στιγμή άνεπλαθε...!

Αυτά τα αόρατα χέρια προς εμάς τα τείνει τώρα, ικετευτικά, προς τον αιώνα μας που βρίσκει τα δισεκατομμύρια που του χρειάζονται για να χαλκεύσει τα όπλα του θανάτου, για να μισήσει, να καταστρέψει, να εξολοθρεύσει. Αποδεικνύεται όμως ανίκανος να περιθάλψει, να διαθρέψει, να παρηγορήσει. Ζητάμε να θυσιάσει ο κόσμος το ποσόν πού κοστίζει δέκα λεπτών πόλεμος. Και σε δέκα χρόνια η λέπρα θα νικηθεί.

Raoul Follerreau